

Jordi Cortada, l'home que amava el cinema

Sembla el títol d'una pel·lícula de les moltes que al llarg d'una bona colla d'anys s'han projectat en les seves sales: Rambla, Bonaire, Alpicat. Tanmateix crec que la més Cortada de totes és el Teatre Principal. Allí a més de cine es podia gaudir d'altres espectacles i Lleida era així, de quan en quan, en els circuits teatrals. L'entranyable Principal fou bastit on havia estat el Palau de la Delegació del General, el que ara diríem la Delegació del Govern de la Generalitat, encara es pot veure una porta dovellada al carrer Segarra i a l'altre costat el nom del General, no de cap militar, perviu en un carrer ara sense vida. El teatre és molt cèntric: a un pas dels herois lleidatans Indíbil i Mandoni (encara que més aviat són actors anònims en aquest paper lleidatà). Però sobretot l'edifici del Principal està sota l'empar de la gloriosa Seu Vella i de l'allargassada Llengua de Serp, un baluard del Castell Principal. Moltes companyies al carregar el seus decorats pel Canyeret han quedat impressionats de l'emblemàtic monument. Sense cap dubte la Seu Vella va donar força a en Cortada, la seva silueta il·luminada per la nit podia semblar un reclam per a venir a gaudir de la funció. Ara, des de l'altre mig camí de l'infinít que cantà Morera, en Jordi Cortada gaudeix d'una eterna estrena. In memoriam!

Associació Amics de la Seu Vella de Lleida